

THEO TERWISSCHA VAN SCHELTINGA

DWERG NUL EEUWT HET UIT!

Sprookje voor volwassenen

UITGEVERIJ TOBI VROEGH

Copyright © 2013 Theo Terwisscha van Scheltinga
Tweede, herziene druk, 2017
ISBN 978-90-78761-34-1

Redactie: uitgeverij Tobi Vroegh
Vormgeving: studio Tobi Vroegh, Peter Vermeulen
Illustraties: Theo Terwisscha van Scheltinga

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever mag niets uit deze uitgave op enigerlei wijze worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt.

Non-profit uitgeverij Tobi Vroegh geeft egodocumenten, romans, dichtbundels, kinderboeken, onderzoeken en een scheurkalender uit met een link naar psychiatrie. Op deze wijze wil zij bijdragen aan de emancipatie en participatie van mensen met een psychiatrische aandoening. Uitgeverij Tobi Vroegh doet ook redactiewerk en vormgeving in opdracht.

Uitgeverij Tobi Vroegh
Cornelis Dirkszstraat 27-3, 1056 TP Amsterdam
www.tobivroegh.nl

THEO TERWISSCHA VAN SCHELTINGA

DWERG NUL EEUWT HET UIT!

Sprookje voor volwassenen

UITGEVERIJ TOBI VROEGH

*Durf te geloven
in het ongrijpbare
Durf te dromen
Durf te fantaseren*

*Wie weet...
leef jij ook in een sprookje
dat nog niet af is...
Dan is er nog van alles mogelijk*

*Toch?
Vast wel
Toch?*

Ik geloof van wel

INHOUDSOPGAVE

7 Voorwoord

Proloog

9	Over hoe het kwam en hoe het nou verder moet...	46	Over kleine leegtes
11	Over nieuwe kansen en je weet maar nooit...	47	Achter gesloten deuren
12	Over gecellig bezig zijn	50	Van wan tot hoop
14	Stigmaticus Magnificus	51	Over tovenaarsmagie
16	Op weg met het wonderbaar vervoer	52	Over de kunst van het verdwijnen
17	In de richting	52	Van een berg emoties naar een tranendal
19	Over waandachtig luisteren	53	Over drakenmagie
22	Over gedoseerd slapen	54	Over elfenmagie
23	Opgenomen en de groep	55	Over spokenmagie
26	Liefde op het eerste gezicht	55	Over dolemensies
30	Op vrije voeten	56	Bij benadering
34	Schuilpraats	56	In het hart gedraakt
37	Nieuw goed, al goed	58	Over weerzienwekkende voorvallen
39	Over drangmatig bezig zijn	59	Een wens die uitkomt
41	Over slagroomservice	60	Over feestachtig veel geluk
43	Over voorname wensen	60	Terug naar de gemeenschap
44	Over het trouwverwerkingsproces	62	Over tweedimensionaliteit

Epiloog

67 Over reïntegriteit

70 Verklarende woordenlijst

Theo Terwisscha van Scheltinga (Harlingen, 1966) werd in 1989 voor het eerst opgenomen met de diagnose paranoïde schizofrenie, subchronisch. Voor dit sprookje heeft hij ervaringen van lotgenoten en autobiografische elementen in de blender gegooid. Ook de prachtige tekeningen zijn van zijn hand.

Reacties zijn welkom op: theodocus.hocuspocus@gmail.com

Opgedragen aan iedereen die zichzelf verloor in de psychiatrie.

VOORWOORD

*Beter één zoen op je wang,
dan tien pillen in je maag*

Soms doen de mensen om je heen je ergens aan denken. Een karaktertrekje, de lijnen in het gezicht, de lichaamshouding, de manier van doen. Soms heeft iemand... iets elfigs, iets dwergachtigs, iets geestigs, iets drakerigs, iets toverachtigs. Dit verhaal gaat over de wereld zoals wij die kennen in een fantasiesfeer. Over de werelden die voor ons verborgen blijven weet ik helaas te weinig om daar een goed verhaal over te schrijven. Wel weet ik dat natuurvolkeren en andere wezens en levensvormen, naar mijn idee, veel zuiverder zijn dan de gemiddelde westerse mens, waar ik er een van ben.

PROLOOG

OVER HOE HET KWAM EN HOE HET NOU VERDER MOET...

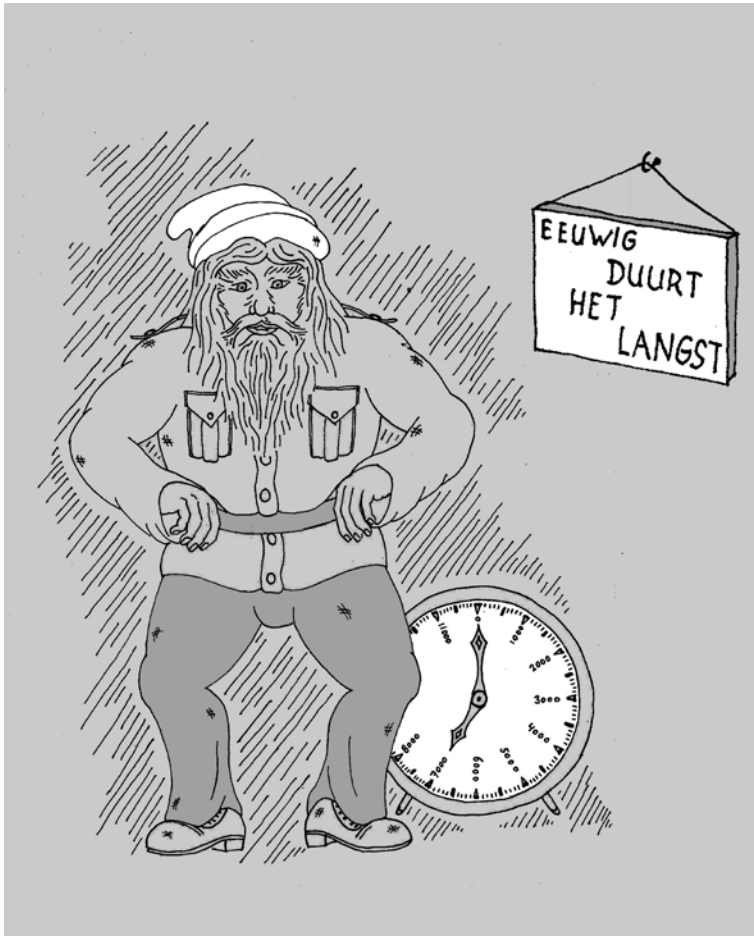
Ergens in een grote leegte van een van de vergeten dimensies van de aarde leefde dwerg Nul. Hij was daar al heel lang. Hoe lang wist niemand, ook dwerg Nul niet. Hij was zijn gevoel voor tijd al eeuwen geleden kwijtgeraakt. Het kon de dwerg ook niet meer zoveel schelen. De hoop ooit nog eens uit de leegte vandaan te komen had hij al min of meer opgegeven.

Hij zat hier al zo lang opgesloten dat hij niet meer keek op een eeuw meer of minder. Hij dacht nog vaak aan hoe hij hier terecht was gekomen. Hij was jaren heimelijk verliefd geweest op een prinsesje. Het was hem gelukt vrienden met haar te worden. Maar op het moment dat hij zijn liefde voor haar openbaarde en haar wilde zoenen, had ze dit beleefd maar beslist geweigerd. De dwerg was hierop zo boos geworden dat hij had geroepen: 'jij trut, je zou nog liever een kikker zoenen dan iemand die echt van je houdt!'

Op haar beurt was het prinsesje daar zo kwaad van geworden dat ze de tuin in was gelopen en de eerste de beste kikker die ze tegenkwam vol op de mond had gepakt.

Toen de kikker ook nog een betoverde prins bleek te zijn, kon dwerg Nul het helemaal wel schudden. Tot overmaat van ramp had hij met dit alles de woede gewekt van de heks Afgunda. Zij was degene die de prins in een kikker had veranderd. Nadat deze betovering was verbroken, was ze zo kwaad geworden dat ze de dwerg naar de grote leegte in een vergeten dimensie had verbannen. Een romantische versie van dit verhaal wordt nog steeds verteld, maar de rol van de dwerg is allang geleden in vergetelheid geraakt. Sindsdien zat de dwerg helemaal alleen in de grote leegte. Zijn enige bezit was een wekker die alleen eeuwen aangaf en een bordje met een spreuk erop: 'eeuwig duurt het langst.'

Je zou denken dat de dwerg de heks hierom zou haten, maar

dat was niet zo. Lang geleden was hij daar mee opgehouden. Hij vond haten niet leuk, het verteerde je hart had hij ontdekt. Dus probeerde hij maar blij te zijn, wat hem soms aardig lukte. Alhoewel het een uitzichtloze situatie was waarin hij zich bevond.

Toch had hij nog één kans... één keer in de honderd jaar mocht Nul terug naar de bewoonde wereld. Dan kreeg hij een etmaal de kans de bezwering te verbreken die hem in de grote leegte

opgesloten hield. Er waren al heel wat kansen voorbijgegaan, maar helaas was geen van zijn pogingen zich te bevrijden gelukt. Hij zat nog steeds in de grote leegte. Toch had hij al heel wat over toveren en bezweringen geleerd.

Wat hij moest doen teneinde deze bezwering te verbreken wist hij werkelijk niet. Hij had geen idee. De dwerg wist niet of hij nog wel een nieuwe kans wilde hebben. Hij durfde er haast niet meer op te hopen dat hij hier ooit nog uit zou komen. Het deed alleen maar pijn als zijn kans weer op een teleurstelling uitdraaide.

OVER NIEUWE KANSEN EN JE WEET MAAR NOOIT...

Dwerg Nul zat wat te mijmeren over vroeger, toen hij ineens een tik hoorde. 'Ojee,' dacht de dwerg, 'het is weer zover...' De wekker was een eeuw versprongen. Nul probeerde zich voor te bereiden op wat zou gaan komen. Omdat hij nooit precies wist waar hij terecht zou komen, wist hij ook niet wat hij kon verwachten.

Al gauw begon er van alles te veranderen. Er kwam kleur in de anders zo donkere leegte en er vormde zich een tunnel naar de dimensie waarin hij deze kans kreeg. De dwerg dacht: 'Op hoop van zegen!' en dook de tunnel in. Even later was de tunnel weg en had hij de leegte achter zich gelaten. Hij was in een andere dimensie aanbeland. 'Nu heb ik vierentwintig uur om de bezwering te verbreken,' dacht de dwerg, 'eerst maar eens kijken waar ik ben.'

Hij keek om zich heen en ontdekte dat hij in het gras stond. Het was middernacht. In het maanlicht zag hij een zwarte strook voor zich liggen van iets dat hij nog nooit eerder had gezien en vreemd rook. Naast hem stond een kastje op een paal. Achter hem was een slootje. Hier was hij nog nooit

eerder geweest. Nul liet zich echter niet van de wijs brengen en besloot maar meteen te beginnen. Tijdens de afgelopen eeuw had hij een mooie spreuk bedacht die hij meteen maar wilde proberen.

‘Flik flak fluister, houd mij uit het duister!’ sprak de dwerg. Er gebeurde niet zoveel bijzonders, maar in de verte kwamen er twee lichtjes aan die snel dichterbij kwamen. Dit ging gepaard met een vreemd soort brommend geluid dat de dwerg niet kende. Hij werd bang dat de lichtjes het op hem voorzien hadden en verstopte zich snel achter het paaltje. Maar de lichtjes vlogen langs hem heen en werden rood. Tegelijkertijd gaf het kastje op de paal een flits en maakte een klikkend geluid.

De dwerg schrok ervan, maar herstelde zich snel. ‘Oké,’ dacht hij, ‘de spreuk is nog niet perfect, maar werkt wel een beetje. Misschien moet ik de spreuk met andere woorden uitspreken.’ Dus probeerde Nul het opnieuw: ‘zucht, zacht, zicht, vul mijn duisternis met licht!’ Dit keer kwam er in de verte één lichtje dat snel dichterbij kwam. Ook dit lichtje maakte een brommend geluid.

Nul keek hoopvol naar het kastje waar de flits uit was gekomen. Tot zijn verbazing groeide die uit tot een lange paal die bovenin kromde en waar nu een constante hoeveelheid licht uit kwam. Het brommende lichtje was nu heel dichtbij, maar stopte ongeveer twee meter voor de dwerg. Nul sprong een gat in de lucht en riep blij: ‘het lukt! Het lukt!’ Maar ineens stapte er iemand achter het lichtje vandaan en zei: ‘op heterdaad betrapt!’

OVER GECELLIG BEZIG ZIJN

‘Betrapt?’ mompelde de dwerg bedremmeld. ‘Jazeker, vernieling van staatseigendom,’ sprak de man ernstig. ‘Vernieling?’

zei Nul, die besloot voor zichzelf op te komen. ‘Eerst gaf het alleen een flits en nu brandt het de hele tijd!’

‘Je kunt wel proberen grappig te zijn, maar je krijgt toch een bekeuring,’ sprak de man serieus. Dwerg Nul kreeg in de gaten dat hier iets niet helemaal goed ging en zei: ‘ik zal het voor u herstellen, meneer. Prik, prak, praal, Word weer een paal!’ Ineens was het weer donker en stond er nu een houten paaltje.

‘Dit is minachting van een ambtenaar in functie,’ zei de man ernstig, ‘ik arresteer u voor vernieling van een flitspaal en een lantaarnpaal. Als ik u was zou ik maar ophouden met dit gedrag, anders ziet het er nog slecht voor u uit.’

‘Oei, oei,’ dacht de dwerg en even later stond hij geboeid langs de weg. ‘Wat is uw naam?’ vroeg de agent. ‘Ik heet Nul’ stamelde de dwerg, ‘maar wie bent u eigenlijk?’ ‘Ik ben Jelle Bonnema en ik werk voor de rijkspolitie,’ zei de agent. ‘Wat is uw adres?’ ging hij onverstoord verder. ‘De grote leegte in een vergeten dimensie,’ zei Nul. ‘Meneer,’ zei de agent, ‘het opgeven van een valse naam en adres is strafbaar. Wist u dat?’ ‘Maar de boze heks Afgunda heeft mijn naam weggetoverd en mij verbannen naar de grote leegte!’ riep Nul wanhopig.

De agent fronste zijn wenkbrauwen, liep naar zijn motor en zei: ‘Centrale, ik heb hier een verwarde man die vernielingen heeft gepleegd. Ik verzoek om assistentie voor het afvoeren van de arrestant.’ Even later verscheen een arrestantenwagen en nog even later zat dwerg Nul in de cel.

‘Het gaat weer lekker,’ dacht Nul, ‘heb ik maar één dag in de honderd jaar, zit ik binnen een half uur in de cel...’ Hij nam een slokje van de koffie die hij gekregen had en dacht: ‘Ik heb in elk geval in geen honderd jaar betere koffie gehad. Positief blijven denken!’ Toch kon hij zichzelf niet voor de gek houden: hij zat vast. Net toen hij erin wou berusten dat hij deze ene dag in de cel zou doorbrengen, ging de celdeur open...

Eén keer in de honderd jaar mag dwerg Nul vierentwintig uur vanuit de grote leegte naar de bewoonde wereld.

Hij mag dan proberen de bezwering die hem opgesloten houdt te verbreken. Eindelijk is het weer zover.

Op hoop van zegen duikt Nul de tunnel in, terug naar de beschaving. Daar wordt hij al gauw gearresteerd wegens vernieling en vervolgens ontoerekeningsvatbaar verklaard. Plotseling is Nul psychiatrisch patiënt.

Nul komt in aanraking met de wonderlijke wereld van de inrichting waar dokter Neuroleptica de scepter zwaait.

Samen met een tovenaer, een hongerig spook, een draak en een elf zit hij op een gesloten afdeling. Hier is tijd niet belangrijk.

Terwijl zijn vierentwintig uren wegtikken vraagt Nul zich steeds wanhopiger af of hij ooit nog een uitgang zal kunnen vinden...

– ‘Dwerg Nul eeuwt het uit’ toont op geestige en ludieke manier de binnenkant van de psychiatrie.’

Ypsilon Nieuws

– ‘Een boeiend en leuk sprookje om te lezen. Een verhaal dat aanzet tot nadenken.’

Plus Minus

